

Tôi đi chùa

Võ Thị Đồng-Minh

Tôi tên là Đồng-Minh Võ Thị, sanh ra ở Nha Trang, lớn lên tại Nha Trang, đi học cũng Nha Trang, và cả cuộc đời hầu như là ở Nha Trang.

Nha Trang có chùa lớn, chùa mà tôi vẫn gọi là chùa “Phật Học”, tại sao tôi lại nhớ tên chùa ấy như vậy, đến giờ tôi vẫn không rõ lắm. Sau này mới biết chùa tên là “LONG SƠN”. Chùa rất đẹp, có tượng Phật màu trắng nổi bật lên nền trời xanh.

Thầy Trụ trì ở đó là người Huế như gia đình chúng tôi, có lẽ vì vậy Thầy rất thân với gia đình và lúc nào chúng tôi cũng trân trọng, thương yêu, kính nể Thầy.

Người anh cả của tôi, nay đã quá vắng, là Huynh trưởng của Gia Đình Phật Tử, chủ nhật nào cũng lên Chùa sinh hoạt, có khi tôi đi, có khi không, nhưng vì không gia nhập đại gia đình của Phật, nên tôi không mặc chiếc áo blouse màu lam và chiếc jupe màu xanh đậm. Hình ảnh đó bây giờ nghĩ lại hay nhìn lại ở các em thật là dễ thương.

Ngày còn ở Trung Học, tôi có một người bạn gái, ở gần nhà rất thân, cô bạn tên Lộc, thương tôi nhiều hơn tôi quý cô ta. Sở dĩ mà tôi thẳng thắn nói lên như vậy là vì khi tôi bảo “Đồng-minh muốn đi chùa, bạn Lộc của tôi Chủ Nhật nào cũng chịu khó đến nhà tôi, nếu tôi đang ngủ trưa, hay lười khùng thì kiên nhẫn chờ tôi và nói:

“Đồng-Minh đi chùa, Lộc chờ Đồng Minh nhé.

Thưa các bạn, có lẽ duyên chưa đến, nên cứ mỗi lần như

vậy là tôi từ chối, kiếm cách này, thế cách khác...Lộc ơi, bây giờ Đồng-Minh đã lên Chùa ngồi tụng mà Lộc không còn nữa, Lộc đã bỏ Đồng-Minh ra đi rồi.

Các bạn cũng biết cuộc sống ở xứ tự do, tư bản, tuy đem đến cho mọi người sự sung sướng về vật chất, nhưng muốn kiếm ra hay hưởng những tiện nghi đó thì cũng vất vả và khổ sở...vấn đề nghĩ đến Phật hay là Chúa, bất cứ đạo lý nào...tôi nghĩ rằng, chúng mình bận quá ít có thì giờ nghĩ đến, vì nào là chồng, nào là con, nào là công việc...nói tóm lại sự sống của chúng mình. Tôi cũng không thoát khỏi cuộc “Luân Chuyển” đó.

Chùa chúng mình nhỏ bé, ở đường “Princess avenue” chắc các bạn cũng còn nhớ rõ. Lâu lâu tôi cũng đến, nhưng chỉ vào những ngày lễ lớn, lên lạy Phật rồi về, hay là thân nhân của bạn bè ra đi, tôi lên đó để cùng chia nỗi buồn với bạn và cũng tụng bài Kinh để đưa người ra đi về miền An Lạc.

Rồi thời gian trôi qua, các con đã lớn đã thành danh, mọi việc đều theo như lòng mong ước của người mẹ, tôi ngồi nghĩ, bây giờ mình làm cái gì đây, mình tìm cái gì để mà còn có gì hướng đến...

Hôm đó tôi lái xe đậu trong sân chùa. Tôi không biết phải làm gì...đi vào? Thật sự mình có muốn hay không? Lòng rất phân vân...nhưng tự nhiên có một cái gì thúc đẩy tôi mở cửa, xuống xe.. và đi vào chùa.

Người ta vẫn thường nói, và tôi vẫn nghe câu này: Công chùa lúc nào cũng rộng mở cả, nhưng tự mình có muốn vào hay không thì đó là do mình.

Câu này tôi thấy rất thấm thía...vì chính bản thân tôi đã tìm ra định nghĩa của nó.

Chùa Hoa Nghiêm đối với tôi thật là ấm áp...như một ngôi nhà to lớn mà tất cả con Phật tụ họp về.

Lên chùa tôi đã gặp được nhưng người bạn thật tốt, hướng dẫn tôi, giúp tôi. Những người bạn cùng quê hương Nhatrang với tôi như Báu Dạng, anh chị Tiểu Anh đã không chút ngần ngại sẵn lòng với tôi. Thật là cảm động biết bao.

Tuy bận với công việc, tôi vẫn còn đi làm dù rằng với số tuổi đã lớn, nhưng tôi cũng cố gắng đến chùa vào buổi tối để cùng tất cả các bạn ngồi tụng. Từ nhà lên chùa đoạn đường cũng khá xa, may thì ba mươi lăm phút, hôm nào kẹt xe thì gần cả giờ mới đến, nhưng lòng tôi vẫn không ngại.

Người mà tôi vẫn quý mến là chị Hai, pháp danh là Đức Huệ, chị rất thật thà, rất dễ thương, tôi yêu chị ấy lắm. Ngày tôi đi chùa, chị bảo “chị Đồng Minh phải mặc áo

Tràng, thỉnh một cái đi nghe, đi chùa phải mặc đó... Tôi phân vân, có thật sự mình đi chùa mãi được không, hay là chỉ là một thời gian ngăn mình lại thay đổi ý kiến. Đối với tôi chiếc áo Tràng màu xám là cái gì linh thiêng, tôi không thể ngày vui thì mặc ngày buồn cởi ra... nhưng rồi tôi cũng thỉnh và mặc vào.

Được mặc chiếc áo lam, tôi thấy vui và ấm cúng hơn nhiều, à bây giờ mình mặc chiếc áo lam, mình ngồi tụng, cảm thấy đã qua giai đoạn “ngại ngùng.”

Hôm đó cô Phước Thuận hỏi tôi : chị Đồng Minh chiều nay mình đi “Hộ Niệm, thật sự tôi đi chùa, chỉ ngồi tụng. Vấn đề Giáo lý hay danh từ Phật Pháp tôi không rành lắm, tuy nhiên ngồi nghĩ không biết thì hỏi,. Tôi hỏi bạn “Hộ Niệm là gì...từ từ tôi tìm hiểu được nhiều những danh từ ngày xưa đối với tôi còn quá xa lạ.

Thứ Bảy, cứ hai tuần một lần, bạn rủ đi “Thọ Bát“, tôi lại hỏi Thọ Bát là gì. Bạn tôi vẫn kiên nhẫn giải nghĩa cho tôi nghe.

Chuyến đi hành hương Ấn Độ là phải nói chữ DUYÊN. Hôm đó tôi lên chùa, vào ngày Rằm, sau khi tụng xong, người bạn tôi chị Hoa Quang hỏi: Đồng Minh đi hành hương ở Ấn Độ không, đi hai tuần và sau đó về Việt nam sẽ đi các chùa nữa. Không một phút suy nghĩ, tôi thưa Thầy ghi tên tôi vào danh sách. Chuyến đi này đã thay đổi hoàn toàn ý nghĩ và cách sống của tôi. Tôi được đến chỗ Phật sanh ra đời và thành đạo.

Thật tình tôi không học về giáo lý, tôi chỉ đọc sách, nhưng khi quỳ trước Bồ Đề Đạo Tràng, trước hình ảnh của Phật, lòng tôi rung động, không bao giờ tôi nghĩ tôi đã được vào đây với tất cả các Thầy quý mến, với các bạn của tôi.

Chúng tôi đi thăm viếng nhiều nơi, nhưng có một chỗ mà tôi vẫn ghi nhớ mãi : Hôm đó chúng tôi đi thăm viếng hang đá, hang “Khổ Hạnh” hang nhỏ nhưng có lẽ vì du lịch nên họ đã tân trang lại, nếu mình quay về quá khứ thì chắc rất là hoang vu và cũng nguy hiểm. Vậy mà Phật đã ngồi đó tu khổ hạnh suốt 6 năm trời.

Thầy của chúng tôi đã vào quỳ đó, thành kính dâng lên niềm tin đến Phật. Hình ảnh của Thầy làm tôi thật cảm xúc và dâng lên trong lòng tôi một xúc động mãnh liệt mà đến bây giờ tôi vẫn còn giữ mãi.

Thầy quỳ đó với tất cả tấm lòng thành kính uy nghiêm, nhìn Thầy kính cẩn, đầu cúi xuống, tôi thật tiếc là tôi không đủ chữ nghĩa để diễn tả lên mọi cảm xúc này của tôi đối với hình ảnh Thầy lúc đó.

Chuyến Ấn Độ đã tập được cho tôi lòng kiên nhẫn, hai chữ KIÊN và NHẪN tôi đã đọc trong sách Phật, và hơn

nửa tôi đã hiểu được không ít thì nhiều bốn chữ :

“Tứ Bi Hy Xả” . Bây giờ tôi cảm thấy Tâm tôi đã Tĩnh, lòng tôi An lạc. Tôi không còn những buồn phiền lo âu như ngày xưa nữa, mà quyết chí hướng về Phật.

Tôi đi làm cho Cộng Đồng, lúc nào cũng sát cánh với người Việt của chúng ta, nghề nghiệp của chúng tôi buồn nhiều hơn vui. Mỗi lần đi làm gặp những chuyện buồn và khó xử, tôi chỉ biết khuyên họ, nếu có đạo Thiên Chúa thì lên gặp Cha, đạo Phật thì gặp Thầy, và cửa Phật lúc nào cũng “Tứ Bi Hy Xả”.

Ngay cả chính bản thân tôi, mỗi lần gặp chuyện buồn hay lo lắng, tôi lên chùa hướng về Phật, thưa Phật giúp cho con ánh sáng, giúp cho con giải quyết vấn đề. Và mỗi lần như vậy, có lẽ nhờ Phật độ, nhờ Phật hướng dẫn, tôi tịnh tâm và tìm ra giải pháp.

Có những lúc tôi vào Bệnh viện gặp bệnh nhân đã đến giai đoạn cuối cùng, tôi cảm nước mắt, chỉ hỏi họ muốn gặp Thầy, tôi sẽ mời Thầy vào. Đối với cá nhân tôi, những lúc như vậy rất là quan trọng cho cuối cuộc đời mình, vì mình đi lang thang trong cõi ta bà, không người hướng dẫn về Tịnh Độ, chỉ có cửa Phật, có Thầy mới đưa mình vào miền An Lạc.

Vấn đề đi chùa của cá nhân tôi cũng ảnh hưởng rất nhiều trong đời sống gia đình tôi, vì tôi đã tìm được An Lạc, thì chồng và các con tôi cũng từ từ tìm đến chỗ mà tôi đã dùng chân.

Các bạn thân mến, tôi cảm ơn các bạn rất nhiều trong việc hướng dẫn tôi vào cửa Phật.

(còn tiếp)

